

ДИМИТЪР БЕЖАНСКИ НИЕ СКРИНОВЕТЕ

Част 20 от „Живот втора употреба“

chitanka.info

Въпреки твърденията на народната поговорка, лудият и пияният много си приличат.

Пияният, тоест не пияният, а бъдещият пиян, на първата ракия обикновено започва да си прави самоанализ наум и съвсем предпазливо си казва: „Втора няма да поръчам, хвана ме!“ На осмата ракия обаче същият човек вече гласно обявява:

„Нишшшо ми нема, бе, а на бас, че нишшшо ми нема! Келнер, дай още по ено!“

При лудия положението е горе-долу същото. Щом получи първата депресия или първата нервна криза, бъдещият луд моментално тича при психиатъра и му се оплаква, че листата на дърветата шумолят адски гръмогласно, че сънува виолетови папагали, които го псуват на майка, леля и братовчедка, и че от време на време има нужда да крещи като Лайза Минели във филма „Кабаре“. Този човек още не е луд. Той е само невротик. Когато полудее истински, той вече ще твърди, че е заобиколен от луди, и че той, нормалният, не може да живее между отявлени психари.

Преди много години, когато все още само сънувах виолетови папагали, попаднах на един умен човек. Той беше психиатър. Между другото повечето психиатри, колкото по-умни стават, толкова повече започват да приличат на пациентите си, но този тогава беше все още само умен. Та ето какво ми каза той тогава:

— Скъпи приятелю — казва ми, — листата не шумолят гръмогласно, а виолетовите папагали са красиви птици, макар че понякога псуват наистина доста каруцарски, но така или иначе сънувай ги колкото щещ. Лайза Минели също си я бива и щом ти се крещи като нея, иди в гората или под някой железопътен мост и си крещи на воля. В това няма нищо лошо. Но за да не полудееш истински, съветвам те да приложиш метода на чекмеджетата. Какво представлява той? Той представлява ето какво: представи си, че всеки твой проблем е едно чекмедже. Докато чекмеджето е отворено — проблемът съществува, щом обаче затвориш чекмеджето, проблемът го няма, забравяш го. И отваряш друго чекмедже. И после и него затваряш. И трето. И четвърто. И пето. Ама нямало пари? Затваряш чекмеджето. Ама началникът ти бил идиот, а колегите — полуидиоти? Затваряш чекмеджето! Гаджето ти правело номера! Затваряш чекмеджето и си намираш друго гадже! И така нататък. Разбра ли ме?

Разбрах го...

И започнах да живея по метода на чекмеджетата. Пари? Тряс — чекмеджето! Началник? Тряс — чекмеджето! Партия? Тряс — чекмеджето! Правителство? Тряс — чекмеджето! Квартал, град, държава, полуостров, континент? Тряс-тряс-тряс — чекмеджетата тракаха като шевна машина!

Докато един ден осъзнах, че съм се превърнал в скрин ли, в кантонерка ли, в друга някаква мебел ли — не знам, но целият съм отрупан със затворени чекмеджета, а ръцете ми нямат сили да затварят все още зеещите.

„Ами сега какво да правя, докторе?“ — ще ми се да го попитам оня умник, но първо, отдавна не си спомням къде живее, и второ, не знам дали все още е само умен или вече от затваряне на чекмеджета е заприличал на пациентите си.

А други познати доктори нямам, за да ги попитам как да я караме ние — скриновете...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.